

பிலோ இரூத்யநாத் எழுதிய 'நாய் கற்பித்த பாடம்' என்ற கட்டுரை பதிவுகளில் பதியப்பட்டிருந்ததை வாசிக்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. கட்டுரை மிகவும் சிறப்பாக இருந்தது. மாணவப் பருவமாக இருந்தபோது விகடன் தீ பாவளி மலரில் இவரது கட்டுரைகள் அபிக்கடி வளையினாலும், மிகவும் ஆர்வத்தோடு வாசிப்பேன். பதிவுகளில் வளையாத இந்தக் கட்டுரையை வாசித்தபோது, இதே போலத்தான் கனெத் அன்டர்சனின் (Kenneth Anderson) 'சீ வனப்பள்ளியின் கருஞ்சிறுத்தை' என்ற நூல் பற்றிய எனது நினைவுகளை மீண்டும் மீட்டுக் கொண்டு வந்ததில் மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றது. வட்டையின் போது உதவியாக இருந்த நாய் குஷ்ஷி பற்றியும் கனெத் அன்டர்சனும் தனது நூலில் குறிப்பிட்டிருந்தார். ஆட்கொல்லியாக மாறும் விலங்குகளை மட்டுமே வட்டையாடிய அவர், ஆட்கொல்லியாக விலங்குகள் ஏன் மாறுகின்றன என்பதைத் தெளிவாக அந்த நூலில் எடுத்துச் சொல்லியிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

மாணவப் பருவத்தில் எதையாவது வாசிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் எழுவதுண்டு. ஓவ்வொரு காலக் கட்டத்திலும் ஓவ்வொரு துறைகள் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களில் தீர்மான ஆர்வம் ஏற்படுவதுண்டு. அப்படி ஒரு நிலை எனக்கு மகாஜனாக கல்லூரியில் படிக்கும் போது ஏற்பட்டது. காரணம் கல்லூரியின் நூலகத்திற்குப் புதிதாக வந்த ஒரு நூல் கருஞ்சிறுத்தைகள் பற்றிய தலைப்பைக் கொண்டிருந்தது. அப்போது நூலகத்திற்குப் பொறுப்பாக இருந்த ரி. பத்மநாதன் அவர்களிடம் பதிவுக்காக நூலை நீட்டியபோது, 'மனுசரையாசிக்கிறதை விட்டு இப்ப விலங்குகளைப் பற்றி வாசிக்கப் போறியா?' என்பது போல ஒரு பார்வை பார்த்தார். இயற்கைச் சமூகத்தில் விலங்கினங்களின் வாழ்க்கை முறையை அவற்றின் பழக்க வழக்கங்களை அறிந்து கொள்ள மிகவும் உதவியாக அந்தப் புத்தகம் இருந்தது.

இந்த நூலை மிகவும் சுவாரஸ்யமாக எழுதியவர் கனெத் அன்டர்சன் என்ற எழுத்தாளர். இதைத் தமிழில் எஸ். சங்கரன் என்பவர் மொழிபெயர்த்திருந்தார். பாலி என்றால் வரிகள் இருக்கும், சிறுத்தை என்றால் புள்ளிகள் இருக்கும் என்றான நான் சிறுவயதில் நம்பியிருந்தேன். ஆனால் கருஞ்சிறுத்தை என்றதும் என் ஆர்வத்தை அந்து நூர்ல்துண்பிவிட்டது. சிங்கப்பூரில் வளையாத நிறப்புலிகளைக் காப்பகத்தில் கண்டபோதும் எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

ஓவ்வொரு துறையிலும் எங்களுக்கு யாராவது ஒருவர் வழிகாட்டியாக இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் வீட்டிலும் சரி அல்லது வளையிலும் சரி ஏதோ ஒரு வகையில் வழிகாட்டியிருப்பார்கள். அந்த வகையில் மூதல் வழிகாட்டியாகப் பெற்றோரும்,

Written by - குரு அரவிந்தன் -

Thursday, 07 July 2016 05:47 - Last Updated Friday, 08 July 2016 19:19

அதன் பின் உடன் பிறப்புகளும், ஆசிரியர்களும் முன் உதாரணமாக இருப்பார்கள். சிறுவனாக இருந்தபோது இருட்டில் நடமாடுவதைத் தவிர்ப்பதற்காகப் போய் பிசாசு என்றெல்லாம் பயங்காட்டுவார்கள். அப்படி ஒன்றுமில்லை என்பதை அறிவுபெற்றவர்களுக்கு அக்காலகட்டத்தில் எடுத்துச் சொன்னவர் ஆபரஹாம் கோவிரி என்பவர். தண்ணீரில் இறங்கப் பயந்த எங்கள் குழுக்கடல் கடந்து நீந்திக் காட்டியவர்கள் நவரட்ணசாமி, ஆனந்தன் போன்றவர்கள். எமக்கு ஆங்கில அறிவு முக்கியம் தவேலை என்பதை உணர்ந்து அதை ஊட்டிவிட்டவர் மகாஜனா முன்னாள் அதிபர்து. ஜெயரட்ணம் அவர்கள். என்னகை கதை எழுதத் துண்டியவர் எழுத்தாளர் சூஜாதா அவர்கள். எப்படியோ ஒவ்வொரு துறையிலும் யாரோ ஒருவர் விழகாட்டியாக, முன்னோடியாக இருந்திருக்கிறார்கள்.

சிறுத்தகைகள் பற்றி அன்டர்சன் குறிப்பிடும் போது அவை இரத்தேக் கிளம்பும் நேரம், எந்த வழியாக அவை தங்கள் இரையைத் தேடிச் செல்லும், அவை தங்கள் இரையைக் காக்க எந்தெந்த இடங்களில் காத்திருக்கும் என்பன போன்றவற்றைத் தனது அனுபவம் மீலம் எடுத்துச் சொல்கின்றார். எந்த ஒரு விலங்கையும் எதிர்த்துக் கொள்ளும் முன் அதன் பழக்க வழக்கங்களை அறிந்து கொள்வது நல்லது என்று ஆசிரியர் அன்டர்சன் ஓரிடத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். பொதுவாகச் சிறுத்தகை மனிதர்களையெல்லாம் பின்வாங்கிச் செல்லும் தன்மையைக் கொண்டவை என்றும், அப்படி இல்லாமல் மனிதர்களைத் தாக்குவது அசாதாரணமான சமீபநிலையின் காரணமாகவே என்றும் தனது அனுபவத்தையே பகிர்ந்து கொள்ளும் அன்டர்சன், உணவு கிடைக்காவிட்டால், அல்லது அவை காயம் பட்ப்பிருந்தால் ஆட்கொல்லியாக மாறலாம் என்பதையும், காட்டிற்கு அருகே அமரைத்திருக்கும் சீவனப்பள்ளி என்ற கிராமமொன்றில் தனது உணவுக்காகக் காலநடகைகளைத் தாக்கி உண்ணும் கருங்கு சிறுத்தகை ஒன்று எப்படிப் படிப்படியாக மனிதனைக் கொல்லும் விலங்காக மாறியது என்பதை மிகவும் விருவிருப்பாக அந்த நூலில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

kuruaravinthan@hotmail.com